

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. V. T., PhD.**, bytom K., proti žalovanej **F.**, so sídlom v K., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. A. Z., advokátkou v K., o **určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrade mzdy**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C 154/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.04.2010 sp. zn. ICo 24/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 25.3.2009 č.k. 17C 154/2003-254 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy zamietol..

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 29.04.2010 sp.zn. I Co 24/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových zistení súdu prvého stupňa o správnosti ktorých nemal pochybnosti. Uviedol, že v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zodpovedajúce úprave. § 120 ods. 1 O.s.p. v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p., vec správne právne posúdil aj vecne správne vo veci rozhodol. Za vecne správne a výstižne považoval odvolací súd aj dôvody prvostupňového rozsudku. Na zvýraznenie správnosti ako aj z ohľadom na obsah odvolania a samotných odvolacích námietok považoval za potrebné

dodať že nárok žalobkyne smeruje proti okamžitému skončeniu pracovného pomeru daného zo strany zamestnávateľa na základe dvoch skutkov, a to jednak neospravedlnenej neprítomnosti žalobkyne v práci za obdobie od 17.2.2003 do 26.3.2003 a v náväznosti na to, aj na nerešpektovanie výziev zamestnávateľa na dostavenie sa do zamestnania. Druhým dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo porušenie pracovnej disciplíny podľa žalovanej zvlášť hrubým spôsobom spočívajúce vo výkone advokátskej praxe žalobkyne, ktorá zastupovala v konkrétne vymedzenom spore zamestnanca žalovanej voči nej ako zamestnávateľovi o neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

Odvolačí súd mal za to, že pri posudzovaní dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúceho v neospravedlnenej neprítomnosti v práci, súd prvého stupňa správne vyhodnotil sled udalostí za obdobie od 17.2.2003 kedy sa žalobkyňa po prvýkrát hlásila do práce až do 18.3.2003, kedy žalobkyňa na opakované výzvy žalovanej na dostavenie sa na pracovisko reagovala listom zo dňa 18.3.2003 a aj správne uzavrel, pokiaľ mal za to, že za závažné porušenie pracovnej disciplíny možno považovať až postup žalobkyne po obdržaní výziev žalovaného na dostavenie sa na pracovisko, teda od 6.3.2003 až do 2.4.2003 kedy obdržala okamžité skončenie pracovného pomeru. Závery prvostupňového súdu v tomto smere majú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú logickým vyústením hodnotenia dôkazov. Zároveň sa stotožnil aj s vyhodnotením druhého skutku, ktorý bol dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru a to výkon advokátskej praxe žalobkyňou v rámci ktorého zastupovala klientov v spore proti žalovanej.

K odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že tieto nepovažuje za dôvodné v časti, v ktorej žalobkyňa opakovane poukazuje na to, že v dôsledku zrušenia jej posledného pracovného miesta špecialistu rozhodnutím riaditeľa žalovanej zo dňa 17.1.1991 vznikla prekážka v práci na strane zamestnávateľa a preto jej žalovaná ani nemohla ponúknuť pracovné miesto, ktoré by zodpovedalo jej pracovnému zaradeniu v zmysle pracovnej zmluvy.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ako i nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým a odvolacím súdom. Uviedla že napriek dôvodom uvedeným v odvolaní a ňou ako žalobkyňou žiadaným a ponúkaným dôkazom odvolací súd už v predmetnej veci pojednávanie nenariadil a ďalej s

účastníkom konania viac nekomunikoval. Tým jej znemožnil doplniť konanie o ďalšie rozhodujúce dôkazy a skutočnosti, ktoré majú dôležitý význam pre meritum veci. Ďalej v dovolaní uviedla že potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. ICo 24/2009, zo dňa 29.04.2010. vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože nevykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a navrhol ho ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2

O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

V danom prípade by dovolanie žalobkyne mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je samo tvrdenie účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Postup súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nemôže mať za dôsledok odňatie možnosti účastníka pred súdom konať.

Podľa § 214 ods.1,2 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podmienky, za splnenia ktorých môže odvolací súd konať bez nariadenia pojednávania, musia vyplývať z obsahu spisu a charakteru prejednáwanej veci. V danom prípade odvolací súd nemusel dopĺňovať, resp. opakovať dokazovanie, lebo sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa predchádzalo prejednanie veci na súdnom pojednávaní (vid' zápisnice o pojednávaní z 31.10.2007,4.3.2009) nariadenom podľa § 115 O.s.p. Vychádzajúc z povahy prejednáwanej veci, obsahu spisu a dovolania (bez bližšej konkretizácie pre nariadenie odvolacieho pojednávania vyplývajúceho z § 214 ods.1 O.s.p.) zaujal dovolací súd názor, že v tomto prípade nejde ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani z judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva netrvá na tom, aby civilné konania (občianskoprávne spory) sa mali na každom stupni prejednávať verejne, t.j. na ústnych pojednávaniach. Požiadavka verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu bola zachovaná (č.l.157 spisu).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky

pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnúť k takýmto namietaným nedostatkom len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z dovolania ďalej vyplýva, že žalobkyňa má výhrady aj voči právnomu posúdeniu veci zo strany odvolacieho súdu. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní uvádza, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tento relevantný dovolací dôvod môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní, avšak ani predmetná procesná vada ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobkyne. Jej mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.). Právna zástupkyňa úspešnej žalovanej síce predložila spoločne s vyjadrením k dovolaniu vyčíslenie trov právneho zastúpenia, za jednotlivé úkony v konaní o obnovu konania - o neplatnosť skončenia. V danom prípade však Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o dovolaní, preto náhradu trov právneho zastúpenia na základe vo veci obnovy konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2010

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta

